

kaj pohištva in en plehnat kovček v shrambo. Dolgo časa se nikdo ni oglasil zaradi pohištva, dokler ni nekoga dne prišla tašča in poprašala po shranjenih stvarih. Ko je zagledala kofček, vzkliknila je, kakor da bi slutila kaj je v njem, na ves glas: „V tem kofčku je mrtvo truplo moje hčerke.“ Hitro so pošli po policijo, katera je kofček odprla. In groza! Našli se v njem mrtvo truplo gospe Deveraux in v njem tudi njeni dveh malih otrok. Storilec polil je trupla z klejem (Leim), tako, da se ni mogel razširjati. Deveraux je takoj policija prijela in je v zapor vrgla. Vendar se misli, da storilec ni pravi pameti.

**Prijetno presenečenje.** Iz Kopenhagena se piše: Mlada dekle iz nepremožnega stana je iz Švedskega mesta prišla, da bi listek vzdignjenih številk petega razreda danske razredne loterije pregledalo in eno obnovljeno srečko za šesti razred sprejelo. Kolekter ji naznani, da je v petem razredu tisoč kron dobila in izplača svoto z kronskimi stotaki. Srečne dekle je v seznamih zalogah nakupovalo in je dotične reči izplačala nekakrat s stotakom. Uslužbencem se je to početje vedno zdelo in naznanijo reč skrivno policiji. Kmalu pride civilni uradnik, pokliče dekle na stran in vpraša razumno, od kod ima denar. Ko odgovori, da je dobila denar v loteriji, vpraša uradnik po kolekterju, kateremu sta se potem oba peljala. Uradnik se predstavi in želi zvedeti, če je mlado dekle danes predpoldnem . . . Nato mu seže kolekter v besedo in odgovarjajoč: Moja gospodičina, Vi ste 10 tisoč kron zadeli in meni ni bilo mogoče za Vašo bivanje zadeti. Na ta način je policija nemisleč mlademu kolektu k denarju pripomogla.

## Gospodarske in gospodinjske stvari.

### Kako je ravnati z porjavelim vinom?

Rjavkasto barvo vino dobi tedaj, če je v mošt prišlo mnogo soka od gnilega grozdja. Pride tako vino zrakom v dotiko, kmalu porjavi. To prihaja od tod, kar izvlečki iz gnilih jagod s pomočjo kisleca delajo kameninske spojine, ki se potem težko usedejo. Tako vino se mora pretočiti v čist močno zažveplan sod. Vsled tega se te gnilobne snovi tako spremene, da ne povzročijo več rjavenje vina. Med tekom 15 do 30 dni se vino precej sčisti in več ne porjavi, če pride z zrakom v dotiko. Se li pa vino vendarle popolnoma ne sčisti in je tako nekako motno, kalno in je treba čistiti z želatino (žolico). Dobro želatino najda vsaka večja trgovina z špecerijskim blagom ali imenom želatina loignet. Ena tablica te želatine tehtaja 30 g. in stane 20 vinarjev, ter zadostuje za en polovnjak, torej okroglo za 3 hektolitre. Čistilo se pripravlja tako: Želatino, kolikor se je rabi, je raztopi v snažen prt in razbiti v majhne koščke, katere je potem namakati tako dolgo v mrzli vodi, da se želatina zmehča, razbuhne, nakar se voda, kar je v njej preveč odlije. Nato se med vednim mešanjem pri-

liva vino (4 litre na eno tablico t. je na 30 g) tako dolgo, dok da se želatina popolnoma razstopi. Sedaj jo je dobro stepsti s čisto t. j. snažno metlico, da se močno speni. Tako pripravljeno čistilo se vlije v sod iz katerega se je poprej odtočilo 1 do 3 škafa vina, da ne sili taisto pri vehi vun. Ko se je čistilo spravilo v sod, se vino z lesenim drogom ali s pocinjeno verigo dobro premeša; železna se ne sme jemati, ker bi utegnilo v vino priti preveč železa, vsled česar bi vino počrnelo. Potem se dolije vino, katero je bilo prej odtočeno, se še enkrat vse premeša, ter sod zapre. Prvi dan se tu pa tam nekoliko po zgornjih dogah s kladivom potrka, da se čistilo ne prijema dog. Želatina dela takorekoč mrežo po vsem vinu, katera se pogrezuje in vse snovi, ki povzročijo kalnost, seboj potegne. Kako hitro se kaže, da je vino čisto, torej, da se je vsedla vsa gošča, ga je treba takoj pretočiti. sicer bi se lahko zopet skalilo.

## Poslano.\*)

### Nekoliko luči.

„Ko bom dovolj močan, udaril bom po farjih in po dohtarjih, ker kmet je moj gospod.“  
Ivan Križman.

Ko je zagledal lansko leto avgusta meseca luč sveta „Slov. Štajerc“, so obšli slovenske politike različni občutki. Nekateri so takoj rekli: „Kaj pa je tebe treba bilo?“ drugi so zaklicali svoj: „Pozor!“ Nekateri so zmajevali z glavami, drugi zopet so ga pozdravili s pritajenim veseljem. Dasi je „Slov. Štajerc“ zatrjeval v svojem programu, katerega je sestavil nek ljubljanski odvetnik, da bode strogo naroden in da se ne bode vtikal v domači prepir, bi bili vendar vsi slovenski politiki, ako bi urednika „Slov. Štajerca“ tako poznali, kakor ga ne poznajo, takoj zaklicali: „Proč s Križmanovim Štajercem!“ Toda mi se prav nič ne čudimo, da je Križman pridobil s svojim usiljivo prilizanim vedenjem nekatere gospode za svoje umazano podjetje. Gospodje so mu sedli na limanice, kakor mu je sedel že marsikdo drugi. Nismo sicer politični prijatelji slovenskih voditeljev, vendar nas veže poštenje in naša časnikarska dolžnost, da svarimo slovenske politike, da se še o pravem času izognejo blamaži, ki jim preti od poštenjaka Križmana. Kadar ima Križman že precej „ta kratkega“ in pa pol dacata čajev v svojem malem telescu, tedaj se vzravna, napihne kakor krota, ki je hotela biti tolikšna ko vol ter izgovori „regimentne“ besede: Aston das ding, das ding, aston das ding, pr' moj' duš', das ding, naš list je preveč dohtarski, das ding, je čisto dohtarski! Zato pa imamo, das ding, tako malo naročnikov!“ — Ako se ga vpraša, kako to, da je njegov list dohtarski, ko vendar še ni v nobeni številki zagovarjal dohtarjev, tedaj se zopet zravna mali Križman, ter zopet izgovori „regimentne“ besede: „Das ding, dohtarski je, pa je! Das ding, das muss anderst werden, das ding!“ Mimogrede morama omeniti, da Križman jako rad nemškutari, kadar ga ima

\*) Za ta dopis uredništvo in opravništvo ni odgovorno.